

אי, ואם מדובר בכגון **דלא אמר להו** לשומעים את הודאתו "**אתם עדיי**", שלא ייחדם לעדות — **מאי טעמא דרבי יוחנן דקמחייב?**

והרי קיימא לן במסכת סנהדרין שאין הודאתו נחשבת כהודאה המחייבת, עד שייחדם לעדים [כי בלי שייחדם לעדות, יכול הוא לטעון "משטה הייתי כך"]!?

ומשנינן: **לעולם**, מדובר כאן בכגון **דלא קאמר להו "אתם עדיי"**.

והבא, **במאי עסקינן**, בכגון **דאמר ליה**, דהיינו, שכתב בכתב ידו את הודאתו "**חייב אני לך מנה**" — **בשטר**,⁽⁵⁾ ומסר לו את הודאתו בכתב ידו בפנינו, בלי שייחד את העדים לכך, ובלי שחתם על השטר בחתימת ידו.

רבי יוחנן אמר: כיון שכתב את הודאתו בכתב ידו בשטר, **חייב**, כי **אלימא מילתא דשטרא**, גדול הוא הכח של מילים הנכתבים בכתב ידו בשטר — **כמאן דאמר כאילו** אמר להו, לאנשים הרואים את נתינת השטר, "**אתם עדים**", **דמי**, היות ומסירת השטר

אבל, אם אדם מודה לחבירו על חיובו כלפיו שלא בנוכחות עדים, יכול הוא לומר לו "משטה הייתי כך", ואיני חייב לך דבר. או שיכול לתרץ עצמו, שאמר לו כך כדי שלא יחשבו עליו שהוא אדם אמיד, ולכן "הודה" לו שהוא חייב לו, אך אליבא דאמת הוא אינו חייב לו כלום.

אתמר: **האומר לחבירו: חייב אני לך מנה!**

רבי יוחנן אמר: **חייב** הוא ליתן לו מנה.

וריש לקיש אמר: **פטור**.

והוינן בה: **חיבי דמי הודאתו?** והרי אין הודאתו נחשבת הודאה אלא אם היתה בפני עדים, ואין חולק על כך שאם הודה בפני עדים הוא חייב, שהרי שנינו במסכת סנהדרין [כט ב] שאם אמרו העדים "בפנינו הודה לו" הרי הוא חייב. ואם כן —

אי, אם מדובר בכגון **דאמר להו** המודה לאנשים השומעים את הודאתו "**אתם עדיי**" — **מאי טעמא דריש לקיש דקפטר?** והרי היא הודאה בפני עדים, ושנינו במשנה במסכת סנהדרין שהוא חייב.

הודאתו במקום קנין.

ציר המחלוקת הוא, כדלעיל, האם אין בהודאתו של אדם אלא נאמנות גרידא, או שההודאה עדיפה על קנין, והיא מאפשרת העברת בעלות, או יצירת התחייבות, ללא כל מעשה קנין!

5. תוס' סוברים שאם כתב בשטר אני פלוני חייב מנה, הרי זה כמי שחתם על השטר, ובזה הכל מודים שגובה, אלא מדובר שלא הזכיר כלל את

ההודאה היא יצירת התחייבות חדשה בעצם ההודאה. וכאילו אמר "מתחייב אני לך עתה מנה בתורת מתנה".

אך הקצות חולק עליו, וסובר שההודאה היא בגדר נאמנות, שהוא נאמן על עצמו לומר שהוא חייב, אך אין זו התחייבות חדשה שנוצרת מעצם ההודאה.

וכן נחלקו רבותינו הראשונים והאחרונים, בענין קנין "אודיתא", כאשר "מודה" אדם על דבר שלו, שהוא שייך לחברו - האם מועילה